

Tämän päivän tekstit suorastaan houkuttelevat kysymään jokaiselta teiltä, että mitä sinä olet tehnyt Jumalasi eteen. Mistä olet luopunut? Asteikolla yhdestä kymmeneen, kuinka paljon kärsit Jumalasi takia? Sitten voisimme yhdessä kerätä pisteitä, kerätä ne fläppitaululle ja katsoa kuka meistä on suurin marttyyri. Miltä kuulostaisi? Kuinka monta pistettä luulisit saavasi? Onneksi kristinuskossa ei ole kyse siitä. Kristinuskossa ei ole kilpajuoksua. Itse asiassa kärsimyksellä kilpaileminen on sairasta. Jos miettii vaikka kuntosalitreenejä, josta itsekin voisin taas tehdä tulevana vuonna lupauksen. Liikkuminen on hyvästä, treenaaminen on hyvästä. Mutta aina on niitä, jotka haluavat kehuskella kuinka alhaiseksi he ovat saaneet rasvaprosenttinsa kiduttamalla omaa kehoaan. Kuinka vähällä energialla he pärjäävät. Aina on niitä, jotka kovaan ääneen kuuluttavat jättävänsä juhlaherkut väliin, ennen kuin kukaan ehtii heiltä siitä kysyäkään.

Kristinuskossa ei ole kyse kilpailusta. Meidän tehtävämme ei ole kilpailla siitä, kukaan uskoo eniten tai kenen usko on puhtainta. Ja tämän päivän teksteihin liittyen: kuka kärsii eniten uskonsa takia. Meidän tehtävämme on hyväksyä muuttunut olemuksemme. Meidän tehtävä on hyväksyä, että kristittyinä meillä ei saa olla muita jumalia. Että Jeesus on aina elämämme ykkönen. Ja siitä johtuen, meidän tehtävämme on hyväksyä, että luultavasti jossain elämämme vaiheessa saatamme joutua kärsimään sen takia.

Tapaninpäivän keskushenkilö Stefanos on marttyyriuden esimerkki. Hän oli eläessään näkyvä kristitty, hän teki suuria ihmeitä ja tunnustekoja. Juutalaisten suuri neuvosto kivitti hänet, koska he eivät kestäneet kuulla todellista puhetta Jumalasta. Stefanoksen viimeisistä hetkistä kerrotaan pitkälti, eikä mikään ihme, onhan niissä voimaa. Mutta Stefanoksen elämäntarinassa kuolema on vain hänen maallisen työnsä lopetus. Me muistamme hänet hänen kuolemastaan, mutta hänen merkityksensä aikansa ihmisille rakentui varmasti jo ennen hänen kuolemaansa. Kuten apostolien tekojen kuudennessa luvussa kerrotaan, kaksitoista apostolia tarvitsivat opetuslasten joukon kasvaessa lisäapua. He käskivät opetuslasten valita joukostaan henkilöitä, jotka voisivat ottaa vastuun hellenistien, eli kreikkaa puhuvien seurakuntalaisten avustusten jakamisesta. Valittujen tuli olla hyvämaineisia sekä Hengen ja viisauden täyttämiä. Stefanos valittiin kuuden muun miehen lisäksi. Kristityt tunsivat siis hänet esimerkillisenä Jumalan miehenä. Stefanos oli jo antanut elämänsä Jumalalle.

En halua glorifioida kuolemaa – tässä maailmassa on tarpeeksi pelottavia esimerkkejä siitä, kuinka omalla marttyyrikuolemalla on perusteltu mitä hirveimpiä tekoja. Stefanoskaan ei tarjoutunut kuolemaan, hän ei houkutellut muita kristittyjä liittymään hänen kohtaloonsa. Hän kuoli, koska ei halunnut luopua uskostaan. Voi olla, että hän ei olisi halunnut kuolla, voi olla että hän koki tehtävänsä olevan vielä kesken. Mutta Stefanos asetti Jumalan etusijalle. Kun hän oli suuren neuvoston edessä, hänen edessään ei ollut kysymys kuolemasta ja elämästä. Sen sijaan hän joutui ratkaisemaan kysymyksen: ”Valitsenko Jumalan vai itseni?”

Elämän antaminen Jumalalle ei ole monimutkaista, se on Jumalan tahdon asettamista aina etusijalle. Se ei ole monimutkaista, muttei välttämättä myöskään helppoa. Kun Jumala on etusijalla elämässämme, emme enää tee valintoja maallisten asioiden välillä, esimerkiksi mihin käytän rahaa etc. Me joko valitsemme Jumalan tai itsemme. Niin yksinkertaista se on. Tämän päivän

evankeliumi kirkastaa sen suloisen katkeruuden, jonka jokainen kristitty joutuu kantamaan. Joku voisi sitä vaikka ristiksi kutsua. ”Veli antaa veljensä surmattavaksi, isä lapsensa, ja lapset nousevat vanhempiaan vastaan ja tuottavat heille kuoleman. Kaikki tulevat vihaamaan teitä minun nimeni tähden, mutta se, joka kestää loppuun asti, pelastuu.”

Uskon tunnustaminen julkisesti vaatii rohkeutta. Erityisesti jos sen joutuu tekemään yksin. Joskus pelkkä uskon tunnustaminen saa toisen ihmisen varpailleen. Se tekee erityisen kipeää, jos toinen ihminen on läheinen. Voimme vain rukoilla, ettemme koskaan joutuisi olemaan perhettämme vastaan uskomme takia, mutta joillekin meistä se on jo todellisuutta ja meille muille se on mahdollinen tulevaisuus. Onneksi emme ole yksin. Meillä on toisemme ja meillä on puolustaja, Pyhä Henki. Me tarvitsemme toistemme tukea eläessämme kristittyinä. Sen takia meidät on aikanaan kastettu osaksi seurakuntaa, ei pelkästään osaksi universaalia Kristuksen kirkkoa, vaan ihan konkreettisesti osaksi paikallisseurakuntaa. Meidän tehtävämme on tukea toisiamme, ei kilpailla keskenämme. Annetaan toiselle tilaa tunnustaa ja näyttää oma uskonsa. Kaikilla meillä on heikkoutemme ja huonot aikamme, ne kuuluvat elämään. Mutta heikkouksineen kaikkineen olemme jokainen osa Kristuksen ruumista, jokainen omalla tavallaan. Jumala on meitä kohtaan niin kovin armollinen, meidän pitää vain uskoa se.